

Sygnatura akt VIII Gz 494/17

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Leon Miroszewski (sprawozdawca)

Sędziowie: SSO Piotr Sałamaj

SSR (del.) Rafał Lila

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2018 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L.

o wpis do Rejestru

na skutek zażalenia uczestnika na punkt 2. postanowienia Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 2 listopada 2017 roku w sprawie o sygn. akt SZ XIII Ns – Rej. KRS (...)

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie w zakresie jego punktu 2.

Piotr Sałamaj Leon Miroszewski Rafał Lila

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 2 listopada 2017 r. Sąd Rejonowy Szczecin-centrum w Szczecinie oddalił wnioski o przywrócenie wnioskodawcy terminu do złożenia skargi na orzeczenie referendarza sądowego z dnia 23 maja 2016 r. i odrzucił skargę z dnia 9 sierpnia 2016 r. oraz z dnia 11 sierpnia 2016 r. na postanowienie z dnia 23 maja 2016 r., które zapadło po rozpoznaniu wniosku po rozpoznaniu wniosku o wpis do Rejestru (przerejestrowanie). W uzasadnieniu stwierdził, że w dniu 20 kwietnia 2017 r. doręczono skarżącemu postanowienie z dnia 23 maja 2016 r. W dniu 9 sierpnia 2016 r. oraz w dniu 11 sierpnia 2016 r. skarżący złożył wnioski o przywrócenie terminu do złożenia skargi oraz dwie skargi na orzeczenie referendarza sądowego z dnia 23 maja 2016 r. tej samej treści. Skargę złożono po upływie 7 dniowego terminu na jej złożenie.

Dalej Sąd Rejonowy zauważył, że skarżący złożył dwukrotnie wniosek o przywrócenie terminu do złożenia skargi, co uzasadniał tym, że postanowienie doręczono na nieprawidłowy adres. Podnosił, że w piśmie z dnia 17 grudnia 2015 roku podał adres do korespondencji: J. S., (...) sp. z o.o. ul. (...), (...)-(...) L., następnie pismem z dnia 31 marca 2016 roku podał adres do korespondencji adwokata Z. C. w M., stwierdzając, że tylko wnioskodawca, a nie jego pełnomocnik, może ten adres odwołać.

Sąd Rejonowy uznał, że skarżący nie wykazał braku winy w niedokonaniu w terminie czynności procesowej, zwłaszcza że – jak stwierdził – skarżący właściwie nie powoływał się na brak winy w uchybieniu terminu, lecz że postanowienie z dnia 23 maja 2016 r. nie zostało wysłane na prawidłowy adres, co wskazuje na nierozpoczęcie biegu terminu do złożenia skargi. Sąd Rejonowy uznał jednak, że przesyłka została prawidłowo doręczona, bowiem wysłana została na adres do korespondencji wskazany w formularzu KRS-W3 z dnia 30 grudnia 2015 roku, który został ponownie

załączony także do pisma z dnia 31 marca 2016 roku. Sąd I Instancji miał na uwadze, że adwokat, którego adres wnioskodawca wskazał jako adres do doręczeń pełnomocnik zawodowy w piśmie z dnia 6 maja 2016 r, poinformował Sąd o braku umocowania, stąd wskazanie adresu tego pełnomocnika jako adresu do korespondencji uznać należało za bezskuteczne. Sąd Rejonowy podkreślił również, że skarżący odbierał w niniejszej sprawie korespondencję wysyłaną na ten sam, nie kwestionując jego prawidłowości. Wnioskodawca złożył zażalenie na powyższe orzeczenie w części dotyczącej odrzucenia skargi z dnia 9 sierpnia 2016 r. i 11 sierpnia 2016 r. równocześnie na podstawie art. 380 k.p.c. wnosząc o kontrolę niezaskarżalnego postanowienia o oddaleniu wniosku o przywrócenie terminu do złożenia skargi. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono naruszenie art. 398²² § 5 k.p.c. poprzez błędne uznanie, że skarga została złożona po terminie; art. 169 k.p.c. poprzez błędne uznanie, że skarżący nie powoływał się na brak winy w niewniesieniu skargi w terminie, jak również błędne uznanie, że samo rzekome niepowołanie się przez skarżącego na okoliczność braku winy uzasadnia oddalenie wniosku o przywrócenie terminu, przy równoczesnym nieuwzględnieniu okoliczności faktycznych powołanych przez skarżącego we wniosku o przywrócenie terminu. Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

W uzasadnieniu skarżący podkreślił, że w sytuacji, w której Sąd Rejonowy uznał, że przesyłka została mu doręczona na prawidłowy adres, winien on rozważyć te okoliczności, które skarżący powołał uzasadniając wniosek o przywrócenie terminu – w tym brak o winy w niedokonaniu czynności w terminie, a nie bezzasadnie stwierdzać, że wniosek o przywrócenie terminu podlega oddaleniu już z tego powodu, że skarżący rzekomo nie powoływał się na brak winy w niedokonaniu czynności wniesienia skargi w terminie. Skarżący podtrzymał przy tym argumentację, którą przytoczył we wniosku o przywrócenie terminu, w szczególności odnośnie adresu do doręczeń w siedzibie kancelarii mecenasa C. w M.. W takim razie Sąd Rejonowy winien w należyty sposób rozważyć przesłanki warunkujące przywrócenie terminu, wskazane przez skarżącego, czego nie uczynił. Z powyższym skorelowane jest rozstrzygnięcie w przedmiocie odrzucenia skargi, które Sąd Rejonowy wydał wykazując się niekonsekwencją.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

W niniejszej sprawie rozstrzygnięcie w postępowaniu zażaleniowym zależne jest od oceny problemu prawidłowości doręczenia wnioskodawcy postanowienia referendarza sądowego z dnia 23 maja 2016 roku. Sąd Rejonowy ma rację przyjmując w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia z dnia 2 listopada 2017 roku, że treść wniosku o przywrócenie terminu do złożenia skargi na postanowienie referendarza sądowego z dnia 23 maja 2016 roku wskazuje na stanowisko wnioskodawcy odnoszące się do prawidłowości doręczenia tego postanowienia wnioskodawcy, a nie na dowodzenie, że wnioskodawca uchybił terminowi do wniesienia skargi bez swojej winy. Uznanie, że postanowienie z dnia 23 maja 2016 roku nie zostało prawidłowo doręczone przed dniem, który wskazuje sam wnioskodawca, uzasadniałoby przyjęcie, że przed tą datą nie rozpoczął biegu termin do wniesienia skargi na to postanowienie.

Powyższe nie wyłącza, co powinno być oczywiste, możliwości rozstrzygnięcia o uznaniu skargi na postanowienie z dnia 23 maja 2016 roku jako wniesionej bez uchybienia terminu. Skutek taki należałoby przyjąć w razie ustalenia, że doręczenie tego postanowienia nie nastąpiło wcześniej niż wskazana przez skarżącego data 5 sierpnia 2016 roku.

Sąd Rejonowy uznał, że skuteczność doręczenia została udokumentowana poświadczeniem operatora publicznego o nieodebraniu przesyłki zawierającej postanowienie z dnia 23 maja 2016 roku mimo dwukrotnego awizowania. Ocena ta została dokonana co najmniej przedwcześnie. Co prawda w formularzu wniosku o przerejestrowanie spółki wnioskodawcy do Krajowego Rejestru Sądowego wskazany został adres, na który wysłane zostało postanowienie z dnia 23 maja 2016 roku, jednakże w pismach osoby, która ujawniła się w postępowaniu jako reprezentant wnioskodawcy (k. 26, 38), wskazane zostały także inne adresy, zaś biorąc pod uwagę kolejność tych wskazań można przyjąć, że doszło do aktualizacji danych o adresie korespondencyjnym wnioskodawcy.

Tak też powyższą sytuację zdawał się traktować do pewnego czasu sam Sąd Rejonowy, bowiem dokonywał w toku dokonywanych czynności w prowadzonym postępowaniu doręczeń również na jeden z podanych adresów (ul. (...), (...)-(…) L.), inny niż wskazany w formularzu KRS-W3 (k. 11a, 42, 50). W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia nie zostało wyjaśnione, z jakich przyczyn nie doszło do doręczenia postanowienia z dnia 23 maja 2016 roku na ten

właśnie adres. Nie jest takim wyjaśnieniem stwierdzenie, że wskazanie adresu w innej sprawie rejestrowej nie odnosi skutku do kolejnego postępowania rejestrowego. Trzeba zauważyć, że postanowienie z dnia 23 maja 2016 roku zostało wydane co do obu toczących się postępowań rejestrowych, połączonych do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia (k. 48).

W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia wyjaśniono natomiast przyczynę niedoręczenia postanowienia z dnia 23 maja 2016 roku na adres wskazany w piśmie z dnia 31 marca 2016 roku (k. 68). Wyjaśnienie to zawiera nielogiczność wskazującą na to, że z jednej strony przyjęto, iż adwokat, którego adres, jako adres do doręczeń, wskazał wnioskodawca, nie jest pełnomocnikiem wnioskodawcy, zatem wskazanie to uznano za bezskuteczne, a z drugiej strony stwierdzono, że ów adwokat złożył pismo, w którym zawiadomił o powyższym, jako pełnomocnik zawodowy. Niezależnie od powyższego niezasadnie przyjęto, że wskazanie przez wnioskodawcę, jako adresu do doręczeń, adresu osoby będącej adwokatem, nie może być skutecznie dokonane gdy adwokat ten nie jest pełnomocnikiem wnioskodawcy. Nie ma żadnych podstaw do apriorycznego wyłączenia możliwości wskazania właśnie takiego adresu.

W niniejszej sprawie można było powziąć wątpliwości co do rzeczywistego adresu korespondencyjnego wnioskodawcy, jednakże wątpliwości takie powinny być usunięte poprzez odpowiednie zarządzenia prowadzące do ostatecznego sprecyzowania przez wnioskodawcę tego adresu, a nie poprzez dokonanie arbitralnej oceny prawdziwości jednego z potencjalnych adresów. Skoro wydania takich zarządzeń zaniechano, to nie można obecnie uznać, że doręczenie udokumentowane na karcie 56 było skuteczne. Tym samym nie zachodzi okoliczność złożenia skargi na postanowienie z dnia 23 maja 2016 roku po terminie.

Mając na uwadze powyższe należało uchylić zaskarżone postanowienie, co należy odnosić do odrzucenia skargi na postanowienie referendarza sądowego z dnia 23 maja 2016 roku (art. 386 § 2 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398²² § 5 k.p.c.).

Piotr Sałamaj Leon Miroszewski Rafał Lila